

အဝါရောင်သစ်တောက်ငှက်

လူသာမန်

အဝါရောင်သစ်တောက်ငှက်နှင့်ပတ်သက်၍ ...

(၁)

အဝါရောင်သစ်တောက်ငှက်ကလေး တစ်ကောင် အခုလို မွေးဖွားလာတာကို ကျွန်တော် တော်တော် ရင်ခုန်နေမိတယ်။

အကြောင်းက ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ၁၄ အုပ်မြောက် စာအုပ်ဖြစ်ပေမဲ့ ဝတ္ထုတို စုစည်းမှုအနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ ပထမဦးဆုံးစာအုပ် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ရှေ့က ထွက်ခဲ့ပြီးသော စာအုပ်တွေကပေးတဲ့ ရင်ခုန်မှု တွေနဲ့မတူသော ခံစားမှုကို ကျွန်တော် ရနေတယ်။ ပြီးတော့ ဒါဟာ ကျွန်တော် နှစ်သက်တဲ့ ခံစားမှု တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်နေတယ်။ ရင်ခုန်ရတာ ပျော်စရာ။

(၂)

ဒီဝတ္ထုတွေထဲက အနည်းငယ်ကို အက်ဆေးလို့ ပြောလာရင် ကျွန်တော် မငြင်းဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကြိုပြောထားချင်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ကတော့ ဝတ္ထုတိုစာရင်းထဲ သွင်းထားလို့ ဒီစာအုပ်ထဲ ဖော်ပြလိုက်တာပါ။

ဒီဝတ္ထုတိုတွေ အကုန်လုံးကို facebook မှာပဲ ကျွန်တော် ရေးဖြစ် ခဲ့တာပါ။ မှော်ဆရာရဲ့ သွေးမှတ်တမ်း နဲ့ ညနေနွေးနွေး နှစ်ပုဒ်ကို ၂၀၁၅ တုန်းကပဲ facebook ပေါ် တင်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ဖတ် ရှုသူ ၂၄၀ ကျော်သာ ရှိခဲ့ပြီး ဒီနှစ်ထဲ ပြန်တင်တော့ 6.9 K တောင် ကျော်သွားပါတယ်။ follower သုံးထောင်ကျော်လောက်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မှော်

ဆရာရဲ့ သွေးမှတ်တမ်း ကြောင့် follower သောင်းနှစ်ထောင် ကျော်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့် အတွက် အံ့ဖွယ်ပါ။

ဖတ်ရှုသူများပြားသွားတဲ့ နောက်ထပ် နှစ်ပုဒ်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ကောင်းကင်မှာ စီးတဲ့ဖိနပ်က ဖတ်ရှုသူ 1.9 K ကျော်ရှိပြီး နှင်းဆီကို ဘယ်အမည်ပေးပေး မွေးမြွေးက ဖတ်ရှုသူ 1K ကျော်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေကို ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ မှတ်တမ်းသဘော ထည့်ရေးရပေမဲ့ တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တွေရဲ့ ပို့စ်တွေလောက် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေကို ဖတ်ရှုသူ မများဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်။

(၃)

နောက်ထပ် ဝမ်းသာမိတဲ့ကိစ္စ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကအထက်ပါ ဖတ်ရှုသူတွေထဲမှာ ကျွန်တော် ချစ်ခင်လေးစားရတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေပါ ပါဝင်နေတာပါပဲ။ ဆရာ မောင်ပြည့်မင်း၊ ဆရာ မောင်သာမည၊ ဆရာမ ခင်မြဇင်၊ ဆရာမ ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့)၊ ဆရာ ရဲသျှမ်း၊ ဆရာ ကိုရွေး၊ ဆရာ ဝင်းမြင့်၊ ဆရာ ငုအိမ်ထက်မြက်၊ ဆရာမ မနော်ဟရီ ... စသဖြင့်ပေါ့လေ။ ပျော်ရတယ်။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဖတ်ရှုရုံတင်မက comment မှာပါ မှတ်ချက်တွေ၊ အားပေးစကားတွေ ရေးပေးကြတယ်။ ဆရာမ ခင်မြဇင်က "လူငယ်စာရေးဆရာတွေထဲမှာ ဉာဏ်အများဆုံး"၊ "စာရေးကောင်းတဲ့ ဆရာလေး"၊ "ရေးထားတာ လှတယ်" လို့ မှတ်ချက်ပေးတယ်။ ဆရာ မောင်ပြည့်မင်းက "ကိုယ့်လူ စာရေးကောင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် လူကြိုက်များတာကိုး"၊ "ဆက်ရေးကွာ၊ စာရေးကောင်းတဲ့လူပဲ"၊ "ကြိုက်ပြန်ပြီ၊ ဒီ့အရင်ကတစ်ပုဒ်လည်း ကြိုက်တယ်" လို့ အားပေးစကားတွေ ရေးခဲ့တယ်။

ဆရာမ ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့) က "အော် ... ကြည်စင် ရယ် ..."၊ "ဂူ

ဂူးရယ် ..."၊ "မျှော်နေမယ်၊ ဆရာတို့အားလုံးကို စိတ်လည်း ဝင်စားတယ်၊ အတွေးကောင်း အရေးကောင်းတွေ မို့လည်း လေးစားတယ်။ ဝမ်းလည်း သာတယ်။ အောင်မြင်ပါစေ" လို့ ကရုဏာရော မုဒိတာပါ ပွားခဲ့တယ်။

ဆရာ ရဲသူမ်းနဲ့ ဆရာ ကိုရွေးကလည်း "ချ"၊ "အားပေးနေ ပါတယ်" လို့ တွန်းအားပေးခဲ့တယ်။ ဆရာမ မနော်ဟရီကတော့ facebook မှာပဲ တင်ထားတာကို အားရပုံမရ။ "နှမြောစရာကြီးအေ၊ စာမျက်နှာပေါ် တင်ရမှာ" လို့ အားမလို အားမရ ပြောခဲ့တယ်။ ဆရာ ငုအိမ်ထက်မြက်က ဒီဝတ္ထုတိုတွေကို "faction-fiction လို့ အမည်ပေး ချင်မိ" ဆိုပြီး သူ့အမြင်ကို ပြောပြခဲ့တယ်။

ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော်သလို ဖြစ်စေတဲ့ ဒီစကားတွေကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မှတ်တမ်း တင်ရတာလဲ ဆိုရင် စာလေး အနည်းငယ်ရှည်ရင် ဆက်မဖတ်ကြတော့တဲ့ facebook မှာ အပိုင်းတွေ များစွာခွဲပြီး တင်ခဲ့ တဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို ကျွန်တော် လေးစားရသူတွေက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်ပြီး မှတ်ချက်တွေ ပေးခဲ့ကြတာကြောင့်လို့ ဖြေချင်တယ်။

(၄)

ဝမ်းသာစရာတွေ ပြီးရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာ လာမှာပေါ့။

ဒီစာအုပ် ထွက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အနား မရှိနိုင်တော့တဲ့ ကြည်စင်။ လာမယ့် ဒီဇင်ဘာ ၂၄ ရက်ဆိုရင် သူ ဆုံးပါးခဲ့တာ နှစ် နှစ်ပြည့်တော့မယ့် ကြည်စင်။ သူ့အကြောင်းပါတဲ့ စာအုပ်လေးကို မြင်ခွင့်မရှိတော့တဲ့ ကြည်စင် ... ။ သူ့ကို ကျွန်တော် လွမ်းပါတယ်။ ဒီတစ်ဘဝလုံး ဘယ်မှာ မေ့နိုင်ပါတော့မလဲ။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဂူဂူးပေါ့။ ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံး

သူငယ်ချင်းရဲမိန်းကလေး၊ ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကို နဂိုထက် ပိုပြီး အေးခဲဆွေးမြည့် ကျန်နေခဲ့စေတဲ့ မိန်းကလေး။ သူ မရှိတော့ဘူးဆို တာတောင် သူ့အလောင်းနဲ့ သက်သေမပြခဲ့တဲ့၊ ဟာသတွေကို ယုံကြည်တဲ့ မိန်းကလေး။ မြန်မာသွေး တစ်ဝက် မလေးသွေး တစ်ဝက်နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ကို ပိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မလေးသူလေး။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရ မိပါ တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလက်ထဲကို ဒီစာအုပ် ထည့်တဲ့အခါ မျက်ရည် စတွေကို မြင်ရဦးမှာ သေချာ ...။

ဓာတ်ပုံဆရာမအဖြစ်နဲ့ လူသိများနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ပဲနီမလေး၊ ပန်းအလှပြင် ဆရာမလေး နွေး၊ ရေမွှေးပုလင်းတွေကြားထဲမှာပဲ ဘဝကို မြှုပ်နှံထားတော့ တဲ့ မမ ...။ ဝမ်းနည်းစရာ သတိရမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

(၅)

၂၀၁၇ နှစ်အစမှာ အတောင်ပံနှစ်ဖက်စလုံး ကျိုးပြီး အဖေနဲ့ အမေရှိရာ ဇာတိမြို့လေးဆီ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့တယ်။ တကယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာ ခဲ့ရတဲ့ ကာလတွေပါပဲ။ မိတ်ဆွေကောင်း တွေရဲ့ ဖေးမမှုတွေနဲ့ ကျွန်တော့် အတောင်ပံတွေ ပြန်ကောင်းလာခဲ့တယ်။ သို့သော် ကျွန်တော် မပျံနိုင်တော့။

မေမေ သိသွားတယ်။ ပြေး ... သားငယ် ... ပြေးတဲ့။ မပျံနိုင် တော့တဲ့သူ ဟာ မပြေးဖူးခဲ့တဲ့အလျင်ကို ရခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီဝတ္ထုတို စာအုပ်ကို မွေးဖွားနိုင်ခဲ့တာပါ။

နောက်ထပ် ကျေးဇူးတင်ရမယ့် သူကတော့ ညီမလေး ဖူးဖူးပါ။ facebook က စာတွေကို ကျွန်တော် အသေးစိတ် တည်းဖြတ်နိုင်ဖို့ အတွက် အချိန်ပေး ကာ လက်ရေးနဲ့ ကူးပေးခဲ့လို့ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျေးဇူးမှတ်တမ်းတင်ချင်သူက ...။

မေသရဖီကျော်။

နောက်ကျောဖုံးမှာရော အတွင်းထဲမှာပါ ဓာတ်ပုံတွေ သုံးခွင့်ပေး ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးမှတ်တမ်းတင်အပ်ပါတယ် ကောင်မလေးရေ ...။

(၆)

စာမျက်နှာအခြေအနေအရ ဝတ္ထုတိုအဟောင်းတွေထဲမှာရော ဝတ္ထုတို အသစ်တွေထဲမှာပါ ချန်ခဲ့ရတာတွေ ရှိပါတယ်။ မီးတောက်တန်းလန်း စိုက် ဝင်နေတဲ့မြစ် ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဆက်လက် ထွက်ရှိလာပါမယ်။

အဝါရောင် ခင်မင်မှုဖြင့်

လူသာမန်

13.9.2017; 12:38 am

မတော်တဆ ပန်းချင်း ထိမိတဲ့အခိုက်အတန့်တိုင်းဟာ
ချစ်ခြင်းကမ္ဘာမြေရဲ့လျှပ်စီးတွေ လင်းလက်တဲ့ကာလဖြစ်တယ်။

မှော်ဆရာရဲ့ သွေးမှတ်တမ်း

(၁)

"တစ်ဆိတ်လောက် ... ကျွန်မ ယူလို့ရပြီလားဟင်"

"ဟို ... အမေ့သဘောကို ပြန်မေးရဦးမယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ကတော့

ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး"

"ဘာရှင့် ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ကျွန်တော့်ကို ယူလို့ရပြီလားလို့ မေးတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"အယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ရှင့်ဘေးနားက ကက်တလောက်ကို ယူလို့ရပြီလား မေးတာ၊ ရှင်က ‘မ’ နဲ့ စတာတွေ ရှာနေလို့ ‘ပ’ ကက်တလောက် တောင်းတာ၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့’

"ဟီး ... မသိပါဘူး၊ ထင်တော့ ထင်မိသား၊ ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်တိုက် ထဲမှာတော့ လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းလောက်ပါဘူးလို့၊ ရော့ ... ယူပါ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သူ့ စာအုပ်ရှာတာလဲ"

"ပါရဂူ"

"ဪ ... စာအုပ်နာမည်ကကော"

"မြသန်းတင့်"

"အဲဒါဆိုရင် ရှာမနေနဲ့တော့၊ ခုနကပဲ ဆရာတစ်ယောက်က အဲဒီစာအုပ် ငှားသွားပြီ"

"ဟာ ... ဒီတစ်ပတ်ထဲ ဖတ်ချင်လွန်းလို့ တကူးတက လာရှာကာမှပဲ၊ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်၊ ရှာဝယ်တာလည်း စာအုပ် အဟောင်းတန်းမှာတောင် မရှိတော့ဘူး"

"သိပ်ဖတ်ချင်ရင် တစ်နည်းတော့ ရှိတယ်"

"ဘာနည်းလဲ"

"အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်လို့ရမယ့်နည်းလေ"

"ငှားသွားတဲ့ဆရာဆီ လိုက်တောင်းမလို့လား၊ နေပါစေတော့၊ သူလည်း ဖတ်ချင်လွန်းလို့ လာငှားသွားတာနေမှာပါ"

"လှလိုက်တာ"

"ဟင်"

မျက်လုံးလေးတွေ နည်းနည်းပြူးပြီးတော့ အံ့သြသွားဟန်က လှရှိန် တက်နေတဲ့ သူ့ကို လှသထက် လှလာစေတာ သတိထားမိလိုက်တယ်။

"သူတစ်ပါးဘက်က ဝင်တွေးပေးတတ်တဲ့ စိတ်ထားလေးကို ပြောတာပါ"

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူပြုံးတယ်။ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတဲ့ သွားစွယ် လေးတွေဟာ သူ့အင်ပါယာရဲ့ အကျယ်အဝန်းကို ဖော်ပြနေတာ များလားလို့ တွေးမိတယ်။

"ပြီးနေတော့မှာလား၊ စာအုပ်ငှား မငှား ဖြေမှာလား"

"စဉ်းစားနေတာရှင့် ... သိလား"

အသံက မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားတယ်။

"ဟောဗျာ ... စာအုပ်ငှားမယ့်သူကို ရန်တွေ့နေတယ်"

"မတွေ့ပါဘူး၊ ရှင့်အိမ်က ဝေးလား"

"မဝေးဘူး။ ဒီကနေ ကား နှစ်မှတ်တိုင် စီးရမယ်"

"စာအုပ်က ငှားထားတာပဲလား၊ ကျွန်မက စာဖတ်နှေးတယ်"

"ဝယ်ထားတာပါ၊ အချိန်ယူဖတ်လို့ရတယ်"

"ပြီးရောလေ၊ အဲဒါဆို ကျွန်မ လိုက်ယူမယ်"

"ခဏလေး စောင့်ပေးနော်၊ ကျွန်တော် ရှာလက်စ စာတစ်အုပ် ဆက်ရှာ လိုက်ဦးမယ်"

သူက ခေါင်းလေး အသာညိတ်ပြီး စာကြည့်တိုက် အပေါက်ဝဘက် လျှောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ငါးမိနစ်လောက်ကြာတဲ့အထိ ရှာတာ

ရှာတဲ့စာအုပ်ကို မတွေ့တော့ နောက်မှ ဆက်ရှာတော့မယ် တွေးပြီး လက်စသတ်လိုက်တယ်။

နေ့လယ် သုံးနာရီဆိုပေမဲ့ နေက သိပ်မပူဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုမျိုး မပူတာ ဟာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်များလားလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ သူကတော့ သူ့ဘာသာ ထီးဆောင်းလို့။ ကျွန်တော်ကလည်း ထီးပါလျက်သားနဲ့ လုံးဝ မထုတ်မိဘူး။ ကားမှတ်တိုင်နားရောက် တော့ ...

"နှစ်မှတ်တိုင်ကို ရှင် လမ်းလျှောက်နိုင်လား"

"လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က လျှောက်နေကျပဲ"

"ဒါဆို လမ်းလျှောက်ကြရအောင်၊ ကျွန်မ ကားမစီးချင်လို့"

"အိုကေ"

* * *

(၂)

တစ်လမ်းလုံး ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြဘူး။ ထီးဆောင်းထားတဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မလေးကိုသာ နေရောင် အစွန်းအထင်းတွေ လာထိမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိတယ်။ စိုးရိမ်နေမိတယ်လို့ တွေးရတာ သိပ်ကောင်း တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ပဲ တစ်ခုခု ဆိုင်နေသလိုလို ထင်ရတာကိုး။

ဒီလောက်လှတဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မလေးဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ကာလများစွာ လွဲချော်နေခဲ့ရတာလဲ။

"ဒီတိုက်ပဲ၊ ခဏစောင့်နော်"

သူ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြတယ်။

စာအုပ်ယူပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့ နေပူနေလျက်နဲ့ မိုးဖွဲဖွဲလေးပါ ရွာနေ

တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူကတော့ တိုက်လှေကားရှေ့မှာ ရပ်မြဲ ရပ်လျက် ပဲ။ ကျွန်တော် စာအုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော့် ဖုန်းနံပါတ်ကို စာအုပ်ထဲ ထည့်ရေးထားတယ်၊ ပြီးတဲ့အခါ ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်နေရာ ချိန်းလည်း ရတယ်၊ အိမ်ကို လာပေးမယ် ဆိုရင် လည်း ဖြစ်တယ်"

"စာအုပ်ငှားလိုက်ပြီး ပြန်မရမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား"

"မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က slim aid ကို နေ့တိုင်း သောက်တယ်လေ"

"ခစ် ... အိန္ဒြာကျော်ဇင်လို ခါးလည်း တွန့်မပြဘဲနဲ့"

"နောက်တာပါဗျာ၊ စိုးရိမ်စရာမှ မလိုတာ၊ ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ပြန်မပေး တဲ့အခါ နည်းနှစ်နည်းနဲ့ ပြန်ရအောင် ယူတတ်တယ်ဗျ"

"ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုနည်းတွေလဲ ဆိုတာ"

"ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည် တိုက်ရင်း အဲဒီနှစ်နည်းကို နားထောင်ပါ လား"

"အယ် ... ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်တိုက်ရင်း ဆိုရင်ကော မရဘူး လား"

"ရပါတယ်၊ လာ ... ဒီနားလေးတင် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဆိုင် ရှိတယ်"

အပေါ်မှာ ထီးကို တမင်ထားခဲ့တာ မှန်သွားတယ်။ မိုးက ဖွဲဖွဲလေး ရွာနေ တာဆိုတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ ထီးမိုးပေးတယ်။ မတော်တဆ ပခုံးချင်း ထိမိတဲ့ အခိုက်အတန့်တိုင်းဟာ ချစ်ခြင်းကမ္ဘာမြေရဲ့ လျှပ်စီးတွေ လင်းလက်တဲ့ ကာလဖြစ်တယ်။ သိပ်ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလို့ အမြဲတမ်း အဲဒီ လို လင်းလက်နေချင်မိသွားတာ အမှန်ပါ။

"ပြောတော့လေ"

လက်ဖက်ရည်ကို အသာအယာ မွှေရင်း သူစကားဆိုတယ်။

"အင်း ... ပထမတစ်နည်းက သူ့အိမ်ကို အသေးစိတ် လေ့လာပြီး ဝင်ခိုးတာ"

"ဟယ် ... ကြောက်စရာကြီး"

တကယ် ကြောက်သွားတဲ့ပုံစံနဲ့ သူပြောတယ်။

"ဒုတိယနည်းကတော့ စာအုပ်ပြန်မပေးတဲ့ လူကို ဝင်ခိုးတာ၊ သူ့ကိုရမှတော့ စာအုပ်ကိုလည်း မရတာမျိုး မရှိတော့ဘူးပေါ့"

"အမယ်"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အခုထိတော့ ပထမနည်းကိုပဲ သုံးဖူးသေးတာ"

"အဲဒီတော့ ..."

"မကြာခင် ဒုတိယနည်းကို သုံးလာချင် သုံးလာရနိုင်တယ်"

"ဖြစ်ရလေ၊ ရမလား"

"ရ မရကတော့ စမ်းကြည့်တဲ့အခါ သိရမှာပဲ"

"နာချင်လို့ ..."

ပြောလည်း ပြော၊ ကျွန်တော့်ပခုံးကို စာအုပ်နဲ့ ရိုက်လည်း ရိုက်တော့တာ။

"အဲဒီတော့ ပြန်ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား"

"ပေးမှာ ပေးမှာ စိတ်ချ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဲဒီလို အဖြစ်မခံဘူး"

"ကျွန်တော်ကလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယနည်းလမ်းကိုလည်း သုံးဖူးချင်နေတယ်"

"ဟွန်း ..."

လှပမှုနဲ့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းမှုကို အချိုးကျကျ ရောစပ်ထုဆစ်ထားတဲ့

ဝတ်မှုန် ပန်းပုရုပ်တုမလေးရဲ့ မျက်စောင်းက လှလိုက်တာ။ သူ့သာ တကယ့် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မလေး ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့သွားစွယ်လေးတွေဆီ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ထိုးကျွေးဖို့ အသင့်။

‘ကျောက်စောင်းထက် ရေစောင်းထက်၏’ တဲ့။ ခုတော့ ... ‘ရေစောင်းထက် မျက်စောင်းထက်၏’ ဖြစ်နေပါပြီကော။

* * *

(၃)

ထိုနေ့က သူနဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရခြင်းသာ။ သူ့လိပ်စာဆီလည်း ကျွန်တော် မရောက်ဖြစ်။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း မဆက်ဖြစ်။ သူ့ဆီကလည်း ဘာဖုန်းမှမလာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် မသိသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုခု ဝင်လာရင် သူများလားလို့ ထင်နေမိတတ်တာ အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ဆရာ ပါရဂူရေးတဲ့ ‘မြသန်းတင့်’ စာအုပ်ကိုတော့ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊ စာအုပ်အဟောင်းတန်းက ကိုဖိုးဇော် ဆိုင်မှာ ဝယ်လို့ရလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အသေအချာ မသိတဲ့ သူ့အကြောင်းကို လျှောက်တွေး မိနေတာဟာလည်း အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ တကယ်လို့ သူ့ဆီကနေသာ ဖုန်းတစ်ကြိမ် ဝင်လာခဲ့ပြီး ...

"အဲဒီစာအုပ်ကို ကျွန်မ ဖူဂျီတောင်ထိပ်မှာ ထားခဲ့တယ်"

"အဲဒီစာအုပ်ကို ဗီဆူးဗီးယက်စ်မီးတောင်နားမှာ ချထားခဲ့တယ်"

"အဲဒီစာအုပ်ကို သေမင်းခံတွင်းမှာ ကျွန်မ ထားခဲ့တယ်"

... လို့ တစ်ခုခုသာ ကြားလိုက်ရရင် ကျွန်တော် သူ့ဆီ အပြေးသွားပြီး

ထာဝရ အမှုတော်ထမ်းဖို့ အသင့်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ဘဝမှာ အဲဒီလို လျှပ်စီး အိပ်မက်တွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ မရရှိခဲ့ပါ။

* * *

(၄)

confirm ဆိုတဲ့ခလုတ်ကို မနှိပ်ခင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ ငြိမ် သက်တိတ်ဆိတ် သွားခဲ့သလဲ မမှတ်မိတော့။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မလေး၊ ဝတ်မှုန်ပန်းပုရုပ်တုမလေး၊ စာအုပ်သူခိုးမလေးဟာ ကျွန်တော့်မျက်နှာ စာအုပ်မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ လာရောက် တောင်းဆိုထားတာ ပါလား။

ဒီနှစ်တွေအတွင်း သူ့နာမည်ကို facebook မှာ ရှာဖွေမိပေမဲ့ အခု သူ လာ add တဲ့အမည်ကသာ သူ့နာမည် အစစ်အမှန် ထင်ပါရဲ့။ ဒီလောက်အထိ လွဲချော်ဝေးကွာနေကြဖို့ လိုအပ်လို့လား ကံကြမ္မာ ရယ် ...။

* * *

(၅)

"မှတ်မိလား"

hi တွေ hello တွေ တစ်ခုမှမပြောဘဲ မှတ်မိလားတဲ့။

"လေးနှစ်အတွင်း ခင်ဗျားကို အမှတ်မိဆုံးပဲ"

"စာအုပ်ကြောင့် ဆိုပါတော့"

"အဲဒီစာအုပ်က ရှာရခက်သွားပေမဲ့ တွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေ တွေ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်"

"အဲဒီနေ့တုန်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်မ တမင်ထားခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူလေးကို ရှင် သိမ်းထားပေးလား"

"သိမ်းထားတယ်"

"ပြန်ပေးဖို့ ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ"

"စာအုပ်ပေးဖို့ လာတဲ့အခါ ပြန်ပေးမယ် စဉ်းစားပြီး လျှော်တောင် လျှော်ထားပေးတယ်"

"ကျွန်မရဲ့ မကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုက ဘယ်သူ့ကိုမှ စပြီး ဖုန်းမဆက်ချင်တာပဲ၊ ရှင်နဲ့တွေ့ပြီး လေးလလောက်ကြာတော့ ကျွန်မ မန္တလေးပြောင်းသွားတာ"

"ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းစမခေါ်ရင် ကျွန်တော်က ဖုန်းမခေါ်ရဲဘူး"

"အိမ်လိပ်စာ ပေးခဲ့တယ်လေ"

"ကျွန်တော် အတင်းဝင်ရောတယ်လို့ အထင်ခံရမှာစိုးလို့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား နာမည်နဲ့ facebook မှာ ရှာပါသေးတယ်၊ မတွေ့ဘူး"

"နာမည်က တမင်လွှဲရေးခဲ့တာ၊ ရှင့်ကိုမှ ကျွန်မ သေချာ မသိသေးတာ၊ အခု ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်မယ်ဆို ရလား"

"ရပါတယ်"

chatbox မှာ စာရိုက်နေရင်းကနေ သူ ဖုန်းခေါ်တယ်။

"You idiot! "

"ဗျာ"

hello တောင် မလုပ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို တန်းဆဲတယ်။

"ရှင့်စာအုပ်လေး အခုထိ ကျွန်မဆီမှာ ရှိပါတယ်"

"ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးတယ်လို့ မှတ်ယူလိုက်ပါ"

"မလိုချင်ဘူး"

"ယူပါဗျာ"

"မယူဘူး၊ ရှင့်နည်းနှစ်ခုကို သုံးပါလား"

"ကျွန်တော် ..."

"ဟိုတုန်းကကျ ရှင်ဟာ သိပ်ညာဏ်ပြေးတယ်"

"အခု စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ပါ"

"အဲဒီတုန်းကလိုမျိုး ဘယ်သူ့ဆီကမှ စာအုပ်မငှားဖူးဘူး သိလား"

"မန္တလေးက အိမ်လိပ်စာ ပြောဗျာ"

"ဘာလုပ်ဖို့"

"ဒုတိယနည်းကို သုံးတော့မလို့"

သူ ဖုန်းချသွားတယ်။

ခဏကြာတော့ chatbox ထဲကို လိပ်စာတစ်ခု ရောက်လာတယ်။

* * *

(၆)

သူ့ကို ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ နာမည်ပြောင် သုံးခုကို သိရင် ကျွန်တော့်ကို ဘာများ လုပ်မှာပါလိမ့်။ အင်း ... ဘာပဲလုပ်လုပ်ပါလေ။ ဒီရွှေစင် ရုပ်တုလေးဟာ ဘဝရုပ်ရှင်ကားကြီးအတွက် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း ရရှိခဲ့တဲ့ ဆုမဟုတ်ပါ လား။

* * *

(၇)

စာကြည့်တိုက်မှာ ပထမဦးဆုံး ဆုံခဲ့တဲ့နေ့က ဆရာ ပါရဂူရဲ့ 'မြသန်းတင့်' စာအုပ်ကို ဘယ်သူမှ ငှားသွားတာ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ပထမ

ဦးဆုံး ရင်သွေးလေးရတဲ့ တစ်နေ့မှ ကျွန်တော် ဖွင့်ဟ ဝန်ခံပါတော့မယ်။

ခင်ဗျားတို့လည်း အဲဒီအချိန် ရောက်တဲ့အထိ တိတ်တိတ်လေး နေပေးကြ
ပါ။

- 20.7.2015; 9:51 pm

* * *